

Sygn. akt I C 559/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2012 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Lipnicka

Protokolant: sekr. sądowy Anna Matusiak

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2012 r. na rozprawie sprawy

z powództwa B. G.

przeciwko **Z. U.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 559/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14.12.2011r. (data wpływu do sądu), B. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego Z. U. na rzecz powódki, tytułem odszkodowania, kwoty 20.000 zł oraz o obciążenie pozwanego kosztami postępowania sądowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe, B. G. podniosła, iż w sprawie z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Wojewódzkiego Oddziału w O. przeciwko w/w o zapłatę, toczącej się przed Sądem Rejonowym w Kędzierzynie- Koźlu pod sygn. akt sygn. akt IC 306/09, przydzielono inicjującą postępowanie adwokata z urzędu w osobie Z. U., praktykującego w Kancelarii Adwokackiej (...)z siedzibą w K.. W ocenie powódki, adwokat nie wywiązywał się należycie ze swoich obowiązków, a także naruszał zasady etyki adwokackiej oraz godność zawodu adwokackiego. Powyższe przejawiało się m. in. w nie stawianiu się Z. U. na terminach rozpraw, nie informowaniu powódki o przebiegu sprawy, przekazywaniu w/w korespondencji z dużym opóźnieniem, błędnym informowaniu powódki o możliwościach procesowych przysługujących w związku ze sprawą. W dalszej części uzasadnienia pozwu, B. G. zarzuciła pozwanemu, iż nie poinformował jej niezwłocznie o treści zapadłego w sprawie wyroku, zamykając tym samym w/w drogę do skutecznego wywiedzenia apelacji. W ocenie B. G., postawa adwokata Z. U. nie licuje z zasadami etyki adwokackiej, albowiem w rozmowie z córką powódki, w/w powołał się na prywatne rozmowy prowadzone z sędzią – Przewodniczącym składu orzekającego, w przedmiocie niecelowości składania w sprawie I C 306/09 apelacji. Wedle stanowiska powódki, to właśnie zachowanie pozwanego doprowadziło do niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia w sprawie I C 306/09, w związku z czym, wezwaniem do zapłaty z dnia 29.11.2011 r. w/w została zmuszona do zapłaty kwoty 19.603,73 zł na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Wojewódzkiego Oddziału w O. w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Odpowiednie postępowanie przyznanego z urzędu adwokata nie doprowadziłoby do tak niekorzystnego rozstrzygnięcia. W dalszej części pozwu B. G. podniosła, iż ze względu na bulwersujące zachowanie adwokata, oraz stres związany z przegraną w sądzie sprawą nastąpiło u niej znaczne pogorszenie kondycji psychicznej. W/w zmuszona jest do częstych wizyt u lekarza oraz przyjmowanie leków uspokajających, co generuje koszt rzędu ok.

100 zł. Wskazana kwota, oraz kwota zobowiązania powódki wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Wojewódzkiego Oddziału w O. składa się na sumę objętą żądaniem pozwu i jest, w ocenie inicjującej postępowanie, uzasadniona.

W odpowiedzi na pozew z dnia 24.02.2012 r. (data wpływu do sądu), Z. U. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe, Z. U. podniósł, iż z wielką starannością prowadził zleconą mu z urzędu sprawę, w której B. G. była pozwaną. Wedle stanowiska pozwanego, stawiał się on na wszystkich rozprawach, z wyjątkiem rozprawy publikacyjnej, jednakże wobec nieobecności pełnomocnika, powódka została przez sąd szczegółowo pouczona o trybie i terminie złożenia ewentualnej apelacji. Pozwany zaprzeczył, jakoby nie informował powódki o przebiegu postępowania, albowiem, wręcz na piśmie - listami poleconymi, domagał się przybycia powódki do jego kancelarii celem omówienia przebiegu sprawy. Kilkakrotnie także pozwany spotykał się z powódką (bądź jej córką) w siedzibie kancelarii, jak również kontaktował się z nią telefonicznie. Po zapadnięciu wyroku w sprawie, pozwany wystąpił do Sądu Rejonowego z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku, jak również rozmawiał telefonicznie z powódką, prosząc o dalszy kontakt. Dopiero po pewnym czasie B. G. skontaktowała się z pozwanym, zaś z kontekstu jej wypowiedzi wynikało, iż jakiś czas była poza miejscem swojego zamieszkania. Jak wynika z treści uzasadnienia odpowiedzi na pozew, faktem jest, iż wstępnie Z. U. odmówił córce powódki wydania dokumentów zgromadzonych w związku ze sprawą I C 306/09, jednakże powyższe wiązało się z odmową pokwitowania przez w/w odbioru pism. Wydanie dokumentów nastąpiło ostatecznie po podpisaniu pokwitowania. Pozwany za niedorzeczny uznał zarzut powódki, jakoby spotkał się prywatnie z Przewodniczącą składu orzekającego celem wspólnego rozważenia celowości wniesienia apelacji od wyroku zapadłego w sprawie I C 306/09. Decyzja zaś pozwanego o odstąpieniu od wywiedzenia środka zaskarżenia podyktowana była przekonującym, tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, uzasadnieniem wyroku. W dalszym ciągu Z. U. podniósł, iż powódka nigdy nie wskazywała na brak zadowolenia ze sposobu prowadzenia jej sprawy przez pozwanego, jak również nie wypowiedziała pełnomocnictwa, do czego miała pełne prawo.

Mając powyższe na uwadze, Z. U. wniósł, jak w petitum odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwem z dnia 09.01.2009 r. (data wpływu do sądu), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Wojewódzki Oddział w O. wystąpił przeciwko B. G. z powództwem o zapłatę 19.603,73 zł. W dniu 09.03.2009 r. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu wydał w postępowaniu upominawczym, pod sygn. akt I Nc 7/09, nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu, od którego pozwana wniosła zarzuty wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych i przyznanie pełnomocnika z urzędu. Postanowieniem z dnia 03.07.2009 r., wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I Nc 7/09 (później IC 306/09), sąd przyznał B. G. pełnomocnika z urzędu i zwolnił ją od kosztów procesu. Pismem z dnia 25.09.2009 r. Okręgowa Rada Adwokacka w O. poinformowała tut. sąd, iż pełnomocnikiem z urzędu powódki (pозwanej ze sprawy I Nc 7/09, później IC 306/09) został wyznaczony adw. Z. U. wykonujący zawód w Kancelarii Adwokackiej (...) przy ul. (...)K..

(fakty bezsporne)

Pismem z dnia 30.09.2009 r. Z. U. poinformował B. G. (1) o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu dla powódki (pозwanej w sprawie I C 306/09). Jednocześnie pozwany skierował do B. G. (1) prośbę o kontakt. Pismem z dnia 14.11.2009 r. pozwany ponownie zawiadomił powódkę o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu dla w/w, prosząc o przybycie do kancelarii, po uprzednim telefonicznym umówieniu terminu spotkania.

W dniu 01.12.2009 r. adw. Z. U. złożył pismo procesowe w imieniu B. G. szczegółowo odnoszące się do zarzutów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Wojewódzkiego Oddziału w O..

W sprawie I C 306/09 sąd wyznaczył następujące terminy rozpraw: 22.06.2010 r., 28.09.2010 r., 29.03.2011 r., 07.06.2011 r., 16.06.2011 r. Pozwany stawiał się na rozprawach: w dniu 22.06.2010 r. – składając oświadczenia do

sprawy, w dniu 28.09.2010 r. - składając wniosek o dopuszczenie przez sąd dowodu z akt I Co 1081/00 oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości celem weryfikacji wyliczeń kalkulatora odsetkowego przedłożonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Wojewódzki Oddział w O., a także przedkładając w poczet materiału dowodowego pismo ZUS O/O.z dnia 31.05.2011 r. W dniu 20.10.2010 r. pozwany złożył w imieniu swojej mandantki pismo procesowe wraz z załącznikami, uzupełniające materiał dowodowy w sprawie I C 306/09. W dalszej kolejności pozwany stawiał się na rozprawach: w dniu 29.03.2011 r. - wnosząc o dopuszczenie dowodu z przesłuchania B. G.w charakterze pozwanej, w dniu 07.06.2011 r. – uczestnicząc w przesłuchaniu B. G.. Na rozprawie w dniu 17.06.2011 r. sąd pouczył stawającą bez pełnomocnika powódkę (pозwaną w sprawie I C 306/09) o trybie złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku i terminie wywiedzenia ewentualnej apelacji.

Wyrokiem z dnia 17.06.2011 r., wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I C 306/09, sąd nakaz zapłaty wydany dnia 09.03.2009r. utrzymał w mocy w części odnoszącej się do obowiązku zapłaty przez pozwaną kwoty 19.603,73 zł, w pozostałym zakresie oddalając powództwo i odstępując od obciążania B. G.kosztami procesu. Pismem z dnia 21.06.2011 r. (data wpływu do sądu 24.06.2011 r.), adw. Z. U.złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku w sprawie I C 306/09. Pismem z dnia 21.07.2011 r. pozwany poinformował powódkę o otrzymaniu odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 17.06.2011 r. wraz z uzasadnieniem, oraz o możliwości zapoznania się z ich treścią przez B. G. w siedzibie kancelarii, wskazując na brak podstaw do wywiedzenia apelacji od wyroku z dnia 17.06.2011 r.

W toku procesu powódka nie zgłaszała zarzutów do pracy pełnomocnika. Nie wносиła o jego odwołanie.

Dnia 02.08.2011 r. D. G. (córka powódki) odebrała w kancelarii adwokackiej prowadzonej przez pozwanego następujące dokumenty: odpis KW nr (...), postanowienie zapadłe w sprawie I Ns 469/01, pismo ZUS z dnia 15.10.1998 r., pismo procesowe ZUS z dnia 01.07.2010 r., pismo Urzędu Skarbowego z dnia 21.04.2001 r., relacja z dnia 01.09.2010 r., potwierdzając powyższe pokwitowaniem.

W listopadzie 2011 r. oraz styczniu 2012 r. B. G. złożyła skargę na działanie adw. Z. U., jako jej pełnomocnika z urzędu, do Okręgowej Rady Adwokackiej w O.. W pismach z dnia 28.11.2011 r. oraz z dnia 12.01.2012 r. pozwany szczegółowo ustosunkował się do zarzutów skarg.

(dowody:

pismo pozwanego z dnia 30.09.2009 r. – k.21,

pismo pozwanego z dnia 14.11.2009 r. – k.22,

wniosek pozwanego z dnia 21.06.2011 r. – k.23,

pismo pozwanego z dnia 21.07.2011 r. – k.24,

pokwitowanie z dnia 02.08.2011 r. – k.25,

zeznania powódki B. G. – k.51,

zeznania pozwanego Z. U. – k.51-52,

zeznania świadka D. G.,

akta sprawy – I C 306/09 – załącznik do akt),

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W przedmiotowej sprawie B. G. domagała się zasądzenia od Z. U. odszkodowania w wysokości 20.000 zł, podnosząc, iż sprzeczne z etyką adwokacką działania pełnomocnika z urzędu, doprowadziły do wydania przeciwko niej wyroku zasądającego w sprawie I C 306/09, jego postawa zaś nie licowała z zasadą godności zawodu adwokata. Powyższemu stanowisku inicjującej postępowanie przeciwstawił się pozwany, wskazując, iż podjął wszelkie prawem przewidziane działania celem obrony praw powódki.

Podstawę prawną skonstruowanego w pozwie żądania stanowi art. 471 k.c., wedle treści którego, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazana w powyżej zacytowanym artykule tzw. odpowiedzialność kontraktowa wiąże się z naruszeniem zobowiązań wynikających nie tylko z umowy (z łac. contractus), ale również z bezpodstawnego wzbogacenia, z ustawy, z orzeczenia sądu, z czynów niedozwolonych, z jednostronnej czynności prawnej, z aktu administracyjnego oraz z innych zdarzeń. Odpowiedzialność kontraktowa nie ogranicza się jedynie do poszczególnych, wskazanych w kodeksie cywilnym postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, takich jak niemożliwość świadczenia (art. 475 k.c.), opóźnienie, zwłoka (art. 476-482 k.c.), lecz dotyczy każdego, nawet najdrobniejszego naruszenia zobowiązania, bez względu na okoliczność, na czym owo naruszenie polega. Każda więc rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową.

W myśl art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Artykuł 361 § 1 k.c. jest ogólną normą, regulującą granice odpowiedzialności z punktu widzenia związku przyczynowego. Przepis ten określa związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem zobowiązanego, a powstałym skutkiem w postaci szkody jako przesłanki odpowiedzialności cywilnej za szkodę, której zaistnienie wykazać musi poszkodowany.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontradiktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Art. 232 k.p.c. nakłada z kolei na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie sądu, B. G. w żaden sposób nie wykazała, ani nawet nie uprawdopodobniła, iż działania wyznaczonego jej z urzędu pełnomocnika – adw. Z. U. sprzeniewierzały się zasadzie zachowania staranności wymaganej w stosunkach danego rodzaju, co więcej, iż zmiana przez pozwanego dynamiki prowadzonej obrony, skutkowałaby pozytywnym dla powódki rozstrzygnięciem w sprawie I C 306/09 tj. uchyleniem nakazu zapłaty z dnia 09.03.2009 r. w całości i oddaleniem powództwa. W toku postępowania dowodowego, sąd ustalił, iż adw. Z. U. stawił się na czterech z pięciu wyznaczonych terminach rozpraw (z wyjątkiem rozprawy publikacyjnej), biorąc aktywny udział w ich przebiegu tj. składając ustne oświadczenia do protokołu, zgłaszając wnioski dowodowe, przedkładając pisma procesowe i dokumenty w poczet materiału dowodowego. Co więcej, w ustawowym terminie pozwany złożył wniosek o doręczenie mu wyroku wraz z uzasadnieniem, o jego otrzymaniu zaś poinformował powódkę pismem z dnia 21.07.2011 r. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, brak wywiedzenia apelacji w sprawie I C 306/09 nie był wynikiem zaniedbania pozwanego (tj. uchybienia przez niego ustawowemu terminowi do złożenia środka zaskarżenia) lecz decyzją profesjonalnego pełnomocnika podjętą po gruntowanej analizie uzasadnienia wyroku oraz okoliczności faktycznych i prawnych ustalonych w sprawie I C 306/09, prowadzącą do wniosku, iż w realiach przedmiotowej sprawy brak podstaw do wniesienia apelacji, jako że okoliczności faktyczne sprawy I C 306/09 zostały ustalone w

sposób zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy, w toku procedowania zaś, jak i wyrokowania nie doszło do obrazy tak przepisów prawa materialnego, jak i procesowego.

Nie może ująć uwadze organu procesowego, iż w toku sprawy I C 306/09, powódka nie zgłaszała zastrzeżeń do sposobu wykonywania obowiązków przez przyznanego jej pełnomocnika, jak również nigdy nie podjęła działań zmierzających do jego odwołania bądź zmiany.

Nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym zarzuty powódki, jakoby pozwany złamał § 18 ust. 2 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu poprzez wykazywanie zażyłości z sędzią – Przewodniczącym składu orzekającego w sprawie I C 306/09, jak również przez odmowę wydania przez Z. U.córce powódki dokumentów powierzonych adwokatowi w związku z prowadzeniem sprawy z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Wojewódzkiego Oddziału w O., albowiem pozwany złożył do akt pokwitowanie, w którym D. G.(córka powódki) potwierdza odbiór odpisu księgi wieczystej KW nr (...), postanowienia zapadłego w sprawie I Ns 469/01, pisma ZUS z dnia 15.10.1998 r., pisma procesowego ZUS z dnia 01.07.2010 r., pisma Urzędu Skarbowego z dnia 21.04.2001 r. oraz relacji z dnia 01.09.2010 r.

Zwrócić należy również uwagę na okoliczność, iż powódka w żaden sposób nie wykazała zasadności domagania się od pozwanego odszkodowania w wysokości 20.000 zł. Jakkolwiek inicjująca postępowanie wykazała zależności pomiędzy kwotą zasądzoną od niej w sprawie I C 306/09, a wysokością poniesionej przez nią szkody, wskazać należy, iż suma zasądzona od w/w wyrokiem z dnia 17.06.2011 r. równa jest 19.603,73 zł, zaś wysokość realnie spłaconego przez nią długu sięga kwoty jedynie 1.000 zł. Nie można także z całą pewnością stwierdzić, iż prowadzone przeciwko powódce postępowanie egzekucyjne doprowadzi do uzyskania całej kwoty dochodzonej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Wojewódzkiego Oddziału w O.. Odnosząc się zaś do okoliczności powoływanych przez D. G.podczas przesłuchania w dniu 06.06.2012 r. podnieść należy, iż B. G. nie wykazała dowodowo wysokości kosztów prowadzonego przez komornika postępowania, które zwiększyły kwotę dochodzoną pozvem ponad sumę 19.603,73 zł.

Wobec powyższego, roszczenie B. G. uznać należało za niezasadne, tak co do zasady, jak i wysokości dochodzonego roszczenia i, jako takie, oddalić.